

hæfte og fængsel, burde forenes til én strafart. En hovedbetragtning bag denne anbefaling var, at de oprindelige forudsætninger om adskillelsen af samtlige lovovertrædere i et fængsels- og et hæfteklientel ikke længere kunne bære en sondring mellem to principielt forskellige arter af frihedsstraf. I stedet burde sanktionsystemet tilpasses det allerede anerkendte princip om straffuldbyrdelse, hvorefter det om alle frihedsstraffe gælder, at de i hovedsagen - ud over frihedsberøvelse - ikke bør medføre andre restriktioner på de indsatte tilværelse end sådanne, der er nødvendige af hensyn til sikkerheden og ordenen i afsoningsinstitutionen.

2.2.2. Også i den senere *betænkning nr. 806/1977 om alternativer til frihedsstraf* anbefalede den arbejdsgruppe, der afgav betænkningen, hæftestraffen afskaffelse. Til støtte for sin opfattelse gjorde arbejdsgruppen bl.a. gældende, at forskellen mellem hæfte og fængsel bortset fra reglerne om straffens længde var af overvejende terminologisk karakter. Arbejdsgruppen medgav, at selve den terminologiske forskel og de hertil knyttede forestillinger rummede mulighed for at udtrykke varierende bedømmelser af forskellige typer af lovovertrædere. En opretholdelse af de to strafarter kunne således indebære visse fordele af social og emotionel karakter for de personer, der idømmes den efter almindelige forestillinger mindre belastende frihedsstraf af hæfte. For arbejdsgruppen gav disse virkninger af den lovmæssige sondring mellem fængsel og hæfte imidlertid ikke tilstrækkeligt grundlag for at opretholde hæftestraffen.

2.2.3. Spørgsmålet om hæftestraffens fortsatte berettigelse har været genstand for drøftelse i *Straffelovrådets betænkning nr. 1099/1987 om strafferammer og prøveløsladelse*.

Efter Straffelovrådets opfattelse har de synspunkter, der oprindeligt førte til et system med to forskellige arter af frihedsstraf, mistet deres betydning.

Således som kriminaliteten og anvendelsen af frihedsstraffene har udviklet sig, kan forudsætningen om adskillelsen af et hæfteklientel fra et fængselsklientel ikke længere opretholdes. Inden for de lovovertrædelser, for hvilke frihedsstraf skønnes nødvendig, kan der ikke uden en høj grad af vilkårlighed gøres en sondring mellem nogle lovovertrædelser, der er »egentlig kriminalitet«, og andre, som ikke er det. At f.eks. grove tilfælde af spirituskørsel eller visse former for vold, tyveri og brugstyveri, der efter gældende udmålingspraksis straffes med hæfte, efter deres beskaffenhed skulle ligge under »den egentlige kriminalitets niveau«, holder efter rådets opfattelse ikke stik. Også om lovovertrædernes personlige forhold må det anta-

ges, at f.eks. hæftedømte spirituskørere ikke adskiller sig markant fra andre straffelovsovertrædere.

Det gøres på denne baggrund gældende, at realiteten i den nuværende sondring mellem hæfte- og fængselsdomme alene består i, at hæfte fortrinsvis anvendes i tilfælde, hvor der er behov for udmåling af frihedsstraffe under fængselsstraffens faste minimum på 30 dage.

Også straffelovens oprindelige forudsætning om indholdet af frihedsstraffene har efter Straffelovrådets opfattelse mistet sin betydning. At hæftedømte efter straffelovens § 44, stk. 2, ikke må sættes til afsoning sammen med andre kategorier af indsatte, herunder fængselsdømte, antages således i praksis ikke at udelukke anbringelse sammen med fængselsdømte, når den hæftedømte giver samtykke til sådan anbringelse.

Dertil kommer, at kriminalforsorgens anstaltsystem og principperne for anbringelse og behandling af de dømte er forandret væsentligt siden straffelovens vedtagelse i 1930. Det anses nu for ønskeligt, at alle frihedsstraffe som udgangspunkt fuldbyrdes i åbne institutioner, medmindre sikkerhedshensyn eller andre særlige forhold taler for anbringelse i lukket fængsel.

Desuden er de fleste af de begunstigelser, der oprindeligt var tiltænkt hæftedømte, efterhånden udstrakt til også at omfatte fængselsdømte. Der består således i dag kun få og praktisk mindre væsentlige forskelle mellem hæftestraffe og korte fængselsstraffe i henseende til de rettigheder, der tilkommer de dømte, og de forhold, hvorunder straffene i øvrigt fuldbyrdes.

Efter Straffelovrådets opfattelse må det derfor fra et fængselsmæssigt synspunkt antages, at der ikke længere er nogen grund til at opretholde straffelovens sondring mellem strafarterne hæfte og fængsel. Forening af hæfte og fængsel til én strafart synes derimod at muliggøre en mere rationel udnyttelse af kriminalforsorgens anstaltskapacitet.

Straffelovrådet har på denne baggrund i betænkning nr. 1099/1987 stillet forslag om, dels at hæftestraffen afskaffes, dels at fængselsstraffens faste minimum på 30 dage nedsættes til 7 dage. Endvidere er det som almindelig regel foreslået at ændre hæfterammerne til fængsel indtil 4 måneder med henblik på i videre omfang at tilpasse strafmaksimum til den gældende udmålingspraksis i sager om hæftestraf. Straffelovrådet har ikke med forslaget om hæftestraffens afskaffelse tilsigtet nogen reduktion af udmålingsniveauet. Det er således forudsat, at domstolene som almindelig retningslinie vil udmåle fængsel med samme antal dage som hidtil hæfte.

2.2.4. Spørgsmålet om hæftestraffens afskaffelse har senest været genstand for behandling i *betænkning*